

— Bine. Kaizere, măndemni mereu să intru în război alături de tine... Dar care mi-ar fi avantajul?

— Ești chior?... nu vezi ce bine au ajuns glorioșii aliații ai Germaniei, grație protecției mele ? !

Săracul!...

— A-ha, și dumneata ai venit tot pentru slujba de inspector general al mucurilor de lumânări, care e vacantă la Casa Bisericii? Regret, dragă domnule... Apropo cum te cheamă?...

— Adevăratul meu nume, Excelență, este Popescu, dar îmi permit să vă reamintesc că am publicat în gazetele partidului d-voastră câteva încercări literare sub pseudonimul de Cameleon.

— Perfect, acum îmi reamintesc, și repet și cu mai mare părere de rău, dragă domnule, că pentru postul ce mi soliciți prin această petiție, am nici mai mult nici mai puțin decât opt candidați, și toți au titluri mai mari ca d-ta la atenția mea de ministru. Câțiva dintre dâșii au diplome universitare indigene și străne, alții au recomandări dela colegii mei din guvern, dela Mitropolit și chiar dela Palat, câțiva au... Dar apropo, dumneata ce ai?...

... La această întrebare, în locul petiționarului care, prăpădit de emoție și galben ca o lumânare de ceară curată, d'abia se mai ținea pe picioare, noroc că răspuns șeful de cabinet al ministrului, prieten binevoitor:

— Are șapte copii, domnule Ministru!

... Efectul fu fulgerător! Cuvintele acestea șoptite cu o voce stinsă și muțată n'au lacrimi atinsă coarda cea mai simțitoare a inimei Excelenței Sale, căci fibra profund vitală a paternității vibrează cu puterea covârșitoare a instinctului chiar într'un suflet de ministru, pe care înalta-i situație îl obligă de obicei să rămâne surd și rece ca un bolovan de piatră față de glasul sentimentului sau al dreptății, când considerațiunile politice îi poruncesc așa. Ministrul, vădit mișcat, bâlbâi în mod mecanic cuvintele fericit inspirate ale șefului său de cabinet:

— Al Dumnealui are șapte copii?... Ș'apoi adăogă, ca sub imperiul unei sugestii:

— Bine, dragă domnule, fii pe pace: mâine va apare în «Monitorul Oficial» decretul de numirea d-tale ca inspector general al mucurilor de lumânări de prin bisericile din întreaga țară!

Bine înțeles, funcțiunea asta era mai mult o sinecură, cum sunt cel puțin trei sferturi din slujbele cu denumiri pompoase și lefuri grase ce sug ca lipitorile din bugetul român.

Totuși, domnul inspector general prea din cale-afară «prostea miliția». Nici măcar leafa nu venea să și-o ia, ci i-o aducea la Cafeneaua Intelectuală, unde și stabilise biroul, aprodul Ministerului, în schimbul unui modest bacșiș de 2-3 lei.

Iar dacă se găsea vreun băețandru de copist sau vreo habaleră de arhivar,

recăjiți eă ei muncesc și în locul altora, să cârtească, numai decăt se ridicau zeci de voci ca să apere pe cel vecinic absent:

— Are șapte copii, săracul!
Și glasul invidiei amuțea, ba chiar se induioșa.

Iar, în vremea asta, domnul inspector general al mucurilor etc., profita de repaosul său permanent și oficial subvenționat, ca să și continue la cafe-nea activitatea-i literară.

După un an, putu chiar să încropească un volumaș de câteva sute de pagini, pe care — înainte ca zece exemplare să fi fost vândute la librării —, disprețuind consacarea turmei vulgare a publicului cititor, îl prezintă la unul din premiile «Societății de încurajare a consumatorilor hârtiei din fabrica Letea» (S. I. C. H. F. L.).

Pentru premiul acela se prezentase numeroase și mai de valoare alte lucrări, dar — în mijlocul discuției stărnite în docta corporație — nu știu care amic binevoitor asvării aceste cuvinte:

— Să-l premiem pe ăsta domnilor, fiindcă are...
— Talent mai mult decăt X., Y. și Z.?!
— Pardon, n'am zis așa ceva... dar are... șapte copii!

... Și efectul a fost magic. Domnul inspector general al... etc., a încasat și premiul de câteva mii de lei decernat de «S. I. C. H. F. L.».

Dar, arz'o focul lăcomia care perde omenia! Intr'o bună zi, omul nostru neîndestulat nici cu salariul de slujbaș, nici cu premiile și chilipirurile ce i cădeau din belșug din dreapta și din stânga, se bagă — tocmit cu bună simbrie — salahor intelectual la un pamflet care apare în București întreținut cu banii unor legații streine și dedându-se la propagande vrăjmase sentimentelor și intereselor românești.

Zarvă. Indignare. «E nedemn! E rușinos din partea unui scriitor român!...»

Dar protestările acestea au găsit repede o întâmpinare copleșitoare din partea câtorva inimi simțitoare:

— Lăsați-l săracu: are șapte copii!...

... Ș'atât de sensibilă e struna profund vitală a paternității în fiecare din noi, chiar în cei holtei, încât admitem emoționați scuza acestei supreme ticăloșii: ca un tată român, în anii 1915 — 1916, să și hrănească copilașii cu o pâine, mai bine zis cu un cozonac, (în Germania se zice K. K.) plămădit din scuipatul de dispreț și veninul de ură al celor mai turbați vrăjmași ai neamului românesc!...

Gheorghe Biciușcă

Declarația unei viitoare soacre

Am un băiat de înșurat,
Și vă declar că am s'o bat,
Si să nenorocesc femeia
Acea

Care n'euând îmi va fi nora,
Ce zilnic, n'o n'trebuința
Săpunul, pudra, crema «Flora».
... Iac' așa!

Coana Șija

* „FURNICA” *

Directorii: G. RANETTI, M. D. ȚĂRANU

Abonamentul 10 lei pe an; 5 lei pe șase

— luni plătit înainte. —

Adresa: Revista „FURNICA” — București

DIN SPIRITUL ALTORA

— Adaptări. —

Deslegarea unei probleme.

Populația Capitalei a crescut simțitor — cu toate că rubrica «nașteri» dela Ofișul stărei civile n'a suferit nici o modificare în plus.

De unde provine acest surplus?
D-nul Mille susține că Bucureștii astăzi posedă o populație flotantă de cel puțin 80.000 spioni nemți întreținuți cu... ruble rusești. Cifra nu tocmai exactă, deoarece directorul Adevărului, un exemplu de modestie, a uitat să se preînumere la olaltă.

D-nul Filipescu afirmă că creșterea populației bucureștene se datorește partizanilor săi din provincie, veniți îndins ca să se plimbe prin fața Palatului, cerând Regelui intrarea României în acțiune alături de Quadrupla.

Un ziar «neutru», luând interviul unei cocote, a întrebat-o:

— Carei cauze datoriti d-voastră creșterea populației din Capitală?

Inocenta copilă i-a răspuns sincer, ridicând din umeri:

— Până acum eu n'am simțit nici o creștere!

Și așa mai încolo, până dincolo de barierele orașului.

Adevărul adevărat e următorul:

Pe calea Victoriei.

— I'ascultă, Șmil! Vezi tu p'ala care trece acum drumul?... Mă întâlnesc foarte des cu el și l' invidiez. Pare un om de treabă, un om liber care are cu ce trăi...

— Zit! Așa cum îl vezi, onorabilul ăla e un hoț și un pungaș cum n'ai să găsești dija nici în beciurile poliției!

— Ce spui?... De unde știi?

— Cum să nu știu dacă facem afaceri împreună de când a început războiul european!

Creșterea populației Capitalei se datorește în mare parte invaziei samsarilor ce toată ziua mișună în jurul ministerelor — și 'n special al celui de Război.

Oamenii teribili.

Au fost prieteni sinceri până deunăzi, când Ionescu, intrând vârtel la Vaxilescu, l-a apostrofat :

— Mizerabile, știu tot : nevastă-mea mănșală !

— Taaaci !

— Ba nu tac de loc !... Ceva mai mult : mănșală cu dumneata !

— Taaaci, îți zic... nu mai spune și la alții, că te faci de iis !

Ionescu și Vaxilescu până deunăzi au fost prieteni sinceri ; azi sunt prieteni de conveniențe sociale.

Un caz banal.

E medic obscur, fără clienți : ce bruma ar fi putut să aibă, alți colegi, mai îndemânatici decât el, avusesse grija să 'i expedieze de mult la cimetir.

Anul nou l-a petrecut fericit — depe cum chiar i-au urât golani veniți la bacșiș. Boboteaza a pierdut-o pe malul Dâmboviței, unde calea Victoriei se pupă 'n bot cu gârla care străbate Capitala dela un cap la altul. Și a avut o mare decepție privind indivizii numai în cămașe cari intrase în apa înghețată ca să scoată crucea aruncată de Mitropolit. — «Cu astfel de temperamente și anu-asta mor de foame : nici măcar nădejdea unei tuse de curarisit !» — a reflectat el melancolic, luând drumul spre casă.

Acum stă p'un scaun, la gura sobei văduvă de foc. Meditează... Un client !... De ce n'are și el un client milionar, putred, din boalele căruia să trăească fără grijă, toată ziua plimbându-se în trăsura de casă ? Un client bogat...

Tărrr... A sunat cineva.

Medicul sare drept în sus. Nerăbdător, nu mai așteaptă până să vie slujnica, iese singur să deschidă.

Un individ sărăcăcios îmbrăcat care, probabil, se proptise de ușe ca să se odihnească, îi cade 'n brațe :

— Dom'le doftor, hai mai repede : caz foarte grav... — se 'ndreaptă el pe picioare.

— Cine e bolnav ?

— Eu, dom'le doftor ; dar n'am avut pă cin' trimete să vă cheme !

La rândul medicului cade 'n brațele necunoscutului, ambii formând un grup viu, sculptat în carne și oase : *Mizeria intelectuală îmbrățișând mizeria fizică.*

Hora Unirei

Iată singurul ideal național asupra căruia toți politicienii noștri sunt de acord.

Desen de A. Murnu

Rezon !

D-soara Popescu e bogată și orfană.
D-soara Popescu are o droaie de adoratori.

D-soara Popescu nu vrea să se mărite.

De ce ?

Gurile rele spun că ar avea un vițiu ascuns, «vițiu de formă» — cum se zice la Tribunal.

Unul, mai îndrăzneț, exprimându-și bănuiala chiar față de «corpul delicatului», d-soara Popescu i-a răspuns zâmbind :

— Nu mă mărit, fiindcă n'am nevoie de bărbat !

— Aud ? !

— Firește. Am un câine, un papagal și un cotoi...

— Ce are aface ?

— Să vezi. Câinele latră într'una, papagalul înjură de dimineață până seara, iar cotoiul își petrece nopțile prin vecini. Și mi-ajunge : câte și trei la un loc întrunind calitățile bărbaților din ziua de astăzi !

Școlare.

Ora de zoologie.

Prima lecție după vacanța Crăciunului.

D-nul profesor, sfârșind de strigat catalogul :

— Ei, băeți, ați repetat ce v'am dat ?

— Da, d-le profesor ! — răspund în cor elevii, începând să răsfoiască fiecare cartea ce are în față, pe bancă.

— Văd eu acum ! — Isidor.

— Prizant !

— Știi tu ce face peștele...

— Icre, dom'le prifesar.

— Nu așa, mă tâmpitul : te-am întrebat ce face peștele în apă ?

— Duminica șcade, fiindcă e repaus duminical ; iar Luni, Marți, Miercuri, Joi, Vineri și Sâmbătăaăa pleacă după afaceri ca să a bă ce mânca.

Școlarii rânjesc obraznic. D-nul profesor, enervat peste măsură :

— Dobitocule ! Unde stă peștele iarna ?

— La pricupeț, în coș.

D-nul profesor, disperat :

— Isidor, bagă-ți mințile în cap și nu mai răspunde alandala, că te dau afară din școală ! — Ce face peștele după ce l scoți din apă ?

— Sboară pi casă.

— Poftim ? !... Ți-am explicat eu vreodată că peștele sboară pe casă ?

— Niciudată.

— Atunci, ce fel de pește e acela care sboară pe casă ?

— Un pește nebun, dija !

Nicollo Mascalconi

O SFIDARE D-LOR TAKE ȘI NICU

Azi Germanii sunt scârboși,

Pentru Nicu, pentru Take :

Azi ei îi poreclese «Boși»...

Ș'aceste două silabe,

Când le-aud, i-ar lua la labe !

Insă, la birtul Iordake,

Două silabe divine

Le-ar părea, dacă ea mine

Dânși-ar păpa carta Boși !

G. Astronomu.

RESTAURANT DE NOAPTE. — DIN OBIȘNUINȚĂ

— Domnișoara Zoe, ce pofteste?
— Un client!

CUSUTE CU AȚA ALBA

Cum e Turcul și pistolul

«Bărbăție și Credință»

Am avut totdeauna o slăbiciune pentru oamenii decorați. Slăbiciunea aceasta datează de altfel de mult, cam de pe vremea când, sub forma unui spectator în miniatură, priveam cu nesățiu cum matroana nu știu cărui «Salon de tragere la semn» împărțea medalia strălucitoare cetățenilor cari cu un singur glonț de pușcă puteau să facă să sune din trâmbiță «dorobanțul», să scoată afară «balerina», să pornească «trenul» peste pod, și așa mai departe.

Ceva mai târziu, cunoștințele mele asupra rostului decorațiilor s'au modificat, dar impresia a rămas aceeași. Și acum încă mi se pare că o asemenea distincție e răsplata pentru o faptă care, în cele din urmă nu e decât consecința inevitabilă a unui mecanism.

Definiția e poate prea abstractă. Dar cine nu-și aduce aminte de replica celebră a unui decorat, care fiind întrebat: ce ai făcut pentru ca să fii decorat? — a răspuns sincer: am făcut... demersurile necesare. (Chestiune de mecanism).

Cu toată slăbiciunea mea pentru decorații n'am putut să-mi scot o idee din cap. Decorațiile nu se împart cu dreptate. Și să nu credeți că spun așa fiindcă se decorează cei ce nu merită (de pildă se decorează tribunalele de 10 Mai) și cei ce merită nu sunt decorați. Nu, căci dacă decorațiile s'ar da după merit, instituția aceasta și-ar perde orice însemnătate. Dar vreau să spun că decorațiile nu se împart după oarecare norme de logică.

Cum să nu mă mir de pildă că I. Brătianu, primul nostru ministru, n'are încă... «Răsplata muncii», că unui astronom meritos ca d. Coculescu nu i s'a decernat... «Steaua României», că excelentul ziarist d. N. D. Crăciun nu posedă nici până acu n «Bene-Mereni», și în fine că simpatica europeană Mița Automobilista n'a primit încă sugestivul ordin al «Jartierei»?

Sunt anomalii cari nu se pot explica.

Una din acestea se pare că s'a petrecut și zilele acestea, care de altfel a sugerat subsemnatului și această scurtă expunere. Ziarele au anunțat, nu demult, că M. S. Regele a acordat medalia «Bărbăție și Credință» unui domn... Porumbaru...

Să fie o eroare?

Ar trebui să se lămurească de urgență lucrurile, pentru că s'ar putea presupune că e vorba despre ministrul nostru de Externe. Și dacă d-sale nu i se poate pune la îndoială «credința», apoi în privința «bărbăției»... îndoiala aceasta (honny soit qui mal y pense!) e aproape fatală...

A ciupi-ciupire.

Tânărul Talpălată-fiul a fost aseară la bal mascat. Intr'o aprinsă conver-

— Nenorocitul, nici n'ai isprăvit școala și ai început să vii acasă la ziuă?... Și încă beat mort!

— Papa, zău așa, eu veneam demult, dar am pierdut cheia dela ușe și a trebuit să te caut prin toate cârciumile ca să-mi dai cheia matală!

Desen de F. Șirato

sație cu amicul său Falcăprăjită, cunoscutul poet simbolist, își deapănă impresiile:

— Am petrecut admirabil, mă! Impăratește...

— Dar de unde ai avut franci?

— L'am ciupit pe babacu de patru poli.

(Babacul, măcelarul Talpălată are o sută treizeci de kilo de osânză pe propriile sale oase, și o singură slăbiciune, pe Talpălată-fiul)

— Era multă lume? reia firul conversației, poetul simbolist Falcăprăjită.

— Potop.

— Și dame?

— Din belșug. Puteai să-agi ca n pere moi.

— Mersi. Dar curte ai făcut?

— Am ciupit și eu puțină, de ici și colo.

— Mai ales de... colo, adaugă, cu un surâs demonstrativ poetul simbolist Falcăprăjită.

— Face omul ce poate... și mai ales când poate.

— Și pe-ormă, bineînțeles, te-ai îmbătut ca un porc.

— Ba pardon de expresie, n'am băut atât. M'am ciupit și eu puțin, așa, cu o leacă de șampanie.

— Cu dame.

— Cu.

— Multe?

— Una.

— Nostimă.

— Ce nostimă, dragă. Cu mască pe nas cum să le vezi.

— Vezi... restul.

— Crezi că ajunge?

— Apoi, dacă nu ești prea flămând...

— N'ajunge, zău așa. Uite eu de pildă m'am păcălit.

— Rău?

— Stai să vezi. După multe tratații și tratative, când să dea masca jos... ce să vezi? dama era și ea ciupită...

— Ei și?

— Era ciupită... de vărsat, boule!

Sandy

Salon pentru Ras, Tuns și Fresat
ȘTEFAN CONSTANTINESCU
Calea Griviței No. 131
SPECIAL IN LUORARI DE PAR

DIN CIUDĂȚENIILE RĂSBOIULUI MONDIAL

— Ce-i drăcia aia în capul tău, Kaizere?

— Frantz, e casca cea nouă pe care evenimentele din Balcani m'au silit s'o iau la purtare anu asta!

Desen de A. Murnu

DUPĂ BAL MASCAT

- Ce stai așa posomorât, Jean?
- Drept să-ți spun. Fifișo, dela un timp incoa sunt sătul până în gât de femei!
- Am înțeles: vrei să te însori!

Desen de F. Țirato

BRAȘOAVE

S'a spus că Românul e născut poet. Adevărul este că avem poeți foarte mulți și, vai, foarte proști, afară bineînțeles de subsemnatul, de Eminescu și Alexandri, trei glorii consacrate definitiv, și de câțiva tineri talentați cari promit cum sunt d-nii Vla-huță și Coșbuc.

E de speriat însă cum sporește în ziua de anul nou numărul poezilor Români. Pe ziua de 1 Ianuarie factorul poștal, aprinzătorul felinarelor, vizitiul căruței de sirâns gunoaiele, și o sumedenie de alți modești cetățeni, cari îndeplinesc în viață cele mai prozaice servicii, simt aprinzându-se în ei focul sacru și nu-ți vorbesc decât în limbajul înflorit al poeziei.

Este o nedreptate criminală faptul că niciodată criticii noștri Mihalache Dragomirescu și Eugeniu Lovinescu nu au găsit cu cale să se ocupe de acești poeți cari ni se par mult superiori unui Victor Eftimiu și altora de teapa dumnealui. Superiori din mai multe puncte de vedere.

1) Pentru că factorul poștal, aprinzătorul de felinare sau al cu căruța de gunoaie nu scriu versuri decât la 1 Ianuarie, pe când Eftimiu & Comp. ne asasinază 365 de zile pe an cu producțiunile lor poetice.

2) Pentru că barzii cari se nasc și mor în dimineața anului nou sunt modești, nu-și fac reclame obraznice prin gazete, nu aspiră la premiile Academiei, la Bene Merenti, la nemurire, ci se mulțumesc ca talentul lor să fie răsplătit cu două sau trei bănuțe.

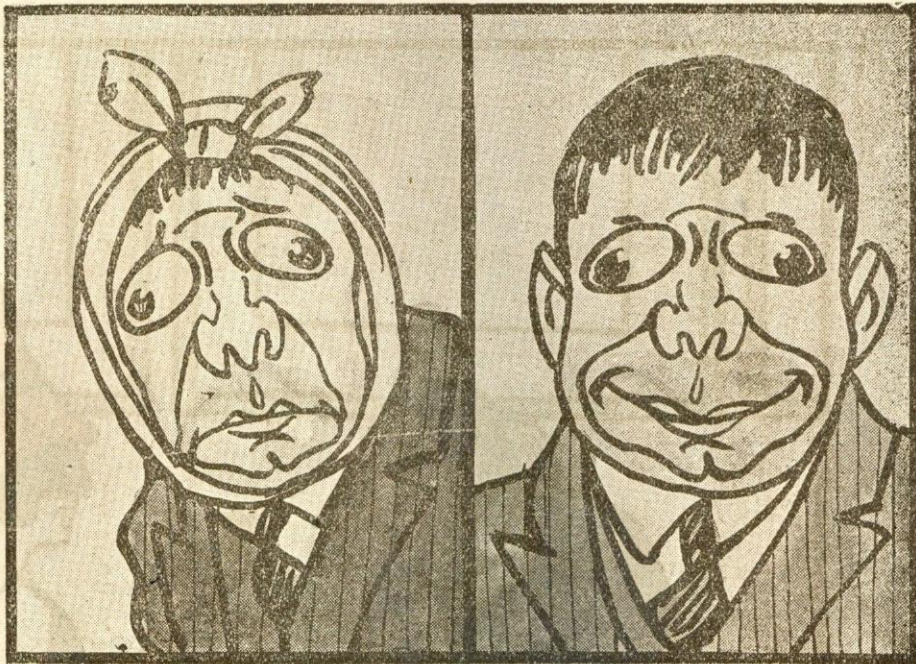
3) Pentru că poezii anului nou nu compromit fetele oneste de măritat dedicându-le declarații de amor indiscrete, ci le adresează tuturor contimporanilor lor de ambele sexe urându-le în mod respectos sănătate și noroc.

4) Iar în ce privește valoarea literară a poeziilor de St. Vasile, e destul să vă citez următoarea singură strofă dintr'un lung poem dedicat subsemnatului de către un trubadur care se ascunde cu modestie sub pseudonimul așa de gramatical: «Serviciul gunoaiei ai Primăriei Capitalei».

Căci această zi prea înaltă
Este ziua cea dorită
Fericire vă așteaptă
Anul nou fără suspin.

Ce să dorim mai mult în aceste patru versuri: bogăția rimelor «înaltă — dorită — așteaptă — suspin»? profunzimea cugetărei? delicatețea sentimentului? melodia ritmului?... Pun rămășag o mie de lei contra a cinci parale că un Vla-huță sau un Coșbuc n'au fost în toată viața lor capabili să compună o strofă ca aceea de mai sus. Singur Victor Eftimiu poate că va fi în stare într'o zi, — dat fiind modul cum și-a înce-

Nea Iancu... à deux tableaux

După ce a băut un păhărel la cârciuma din colț.

După ce a făcut un chef mon-stu cu vin Știrbey.

Desen de A. Murnu

put pe repezeală cariera poetică, — să atingă o asemenea perfecțiune de formă și de fond. Nu m'ar surprinde dacă chiar la 1 Ianuarie 1917 nu mă va onora cu o astfel de dedicație. E un băiat al cărui viitor îmi inspiră speranțe colosale...

Gazetele publică următorul anunț:

«Mai la ziua» revistă de d. Al. Kirițescu, autorul lui «Plici» și «Marafet Bucluc», și de d-nii Th. S. și D. B., doi străluciți autori moderni».

Dacă d-nii Th. S. și D. B., sunt doi străluciți autori moderni, probabil d. Al. Kirițescu trebuie să fie un genial autor clasic.

Cu toate astea să mă trăznească Maica Precista dacă am auzit vreodată pomenindu-se de aceste trei celebrități.

D'abia acum bag eu de seamă cât sunt de ignorant într'ale literaturii.

Într'o revistă franțuzească, în numărul de anul nou, am văzut un foarte sugestiv desen reprezentând pe Napoleon Bonaparte înconjurat de un aeroplan, un tren, un submarin, un tun de 42 c.m. un Zeppelin, și dedesubt următoarea simplă legendă: — «Ah, de ce n'am avut eu toate jucăriile astea?»

Evident, că — dispunând de mijloacele tehnice de distrugere de azi — un geniu militar ca Napoleon ar fi cucerit lumea întreagă, și Kolosala Germania n'ar fi fost în momentul de față decât un mic departament al gigantului imperiu mondial francez, iar Koloselul ei Kaizer cel mult un zapciu numit de guvernul din Paris.

Dar eu cred că Napoleon n'a putut cuceri lumea întreagă și din alt motiv.

Anume fiind că l-a covârșit numărul adversarului: în adevăr, el era un singur Napoleon, pe când, pământul se știe are doi poli!

Onostimă anecdotă dela lume adultă și la lume iarăși dată.

Cică o ovreică s'a dus la rabinul din orașelul din Galiția în care locuia să se plângă:

— Domnule Rabin, uite în ce poziție au adus barbari de nemți pe față de la mine chind au cucerit Galiția: ea este deja însărcinată!

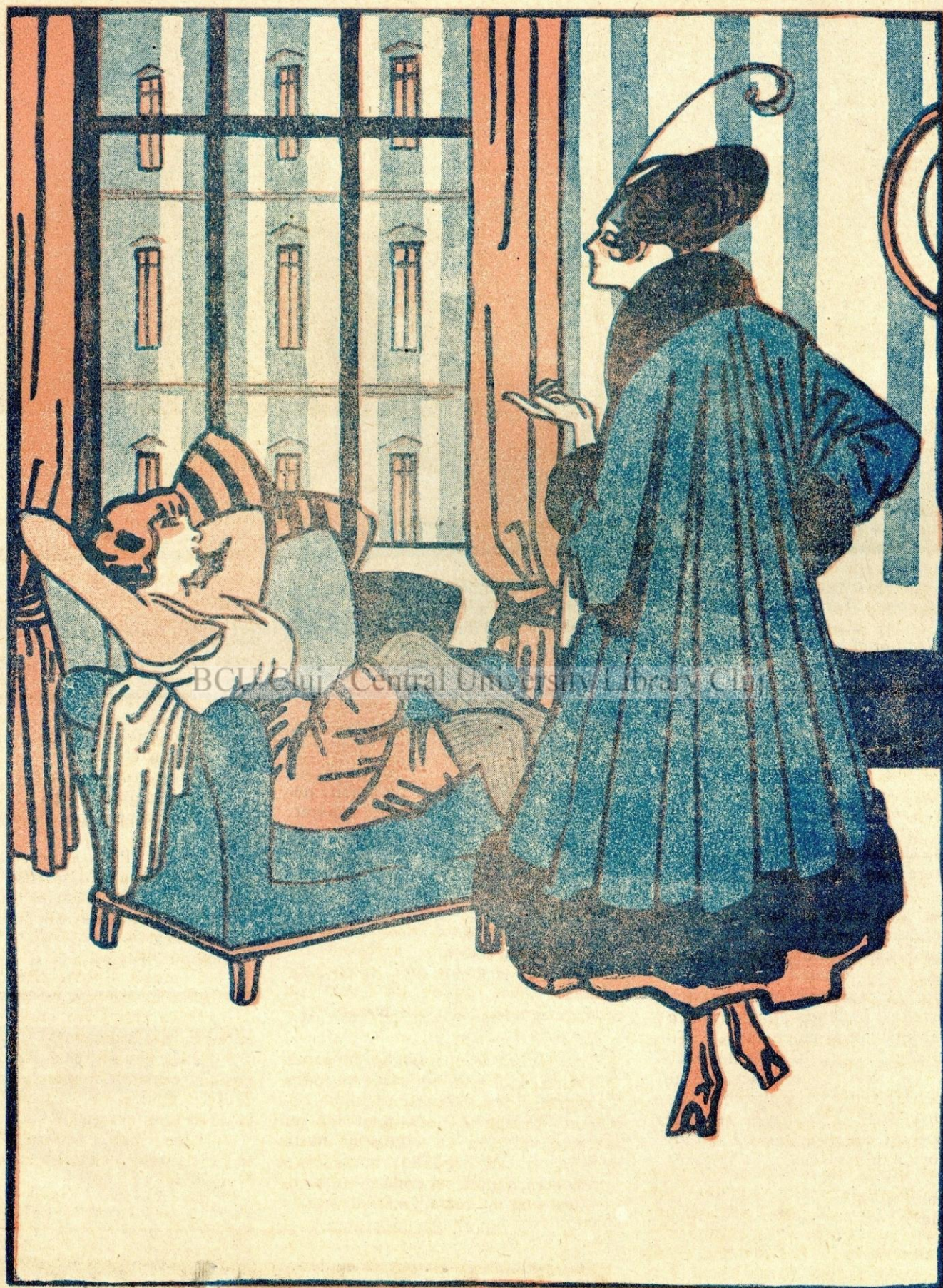
— Taci femeie, zise Rabinul, e imposibil; armatele nemțești n'au stat aici decât o lună și eu văd că fata dumitale e în luna șasea!?!...

— Bine, bine, domnu Rabin, dar te joci dumneata cu tehnica jermană?! Vuus?...

Jorj Delamizil

BEREA AZUGA
ESTE CEA MAI DELICIOASA

CALORIFER VIU

— Bine, Mișo, așa stai tu în casă: desbrăcată și cu perdelele dela fereastră trase?
— Mi-e milă, mașer: o fac pentru poetul de vizavi, dela etajul al treilea, cărui Primăria, anul ăsta, nu i-a dat nici un băț de lemn ca să se încălzească!

Desen de F. Șirato

O audiență la Frantz Iosef

— Sire, dați-mi voie să vă recomand pe domnul Marghiloman...
 — Man?... man?... De pe nume, pare a fi German...
 — O, nu, Sire, vă înșelați: e Român și unul din cei mai înfocați luptători pentru realizarea Idealului...
 Nemțional!

Desen de A. Murnu

UNA-ALTA

Intime.

Scenă destul de scurtă ca să poată da naștere unui lung proces de divorț.

— Bărbate, afară se face ziuă: de unde vii la ora asta?

Domnul, care caută să se desbrace pe furiș:

— Bre, da curioase mai sunteți și voi, femeile! De unde vii la ora asta?... Mai întâi, ce ai cu ceasul?... Ți-a făcut el ceva?... El își vede de treabă liniștit, își bate orele exact, iar tu, drept recompensă, îl insulti. De unde vii la ora asta? Ca și cum ar exista ore suspecte, compromițătoare, în timpul cărora omului i-e rușine să trăească!

(Domnul se 'nterupe singur, s'așează pe scaun ca să-și scoată ghețele. Pendula din sălița d'alături începe să bată.)

— Auzi, bărbate: sunt ceasurile șapte!

— Și ce probează aceasta?... Zic eu că nu s'ceasurile șapte?... La urma urmei, afară e întuneric. De unde știu eu că nu-s ceasuri e șapte seara?

— Ai început s'aiurezi, bărbate!

— Din cauza ta, femeie: prea m'ai zăpăcit cu bănuiele!

(Domnul se scoală de pe scaun, numai în ciorapi, se desbrace, supărat, de haină și o svărlă pe alt scaun. În timpul scurtului voiaj aerian, o fotografie pică din buzunar. Doamna sare sprintenă din pat, s'apleacă repede și o ia de jos.)

— Dar asta ce e?

— Nu mai mă cunoști?... fotografia mea.

Doamna apropiindu-se de «veieuză» ca s'o vadă mai bine:

— Ai dreptate... Junele hodorog vrea să se 'nsoare: umblă cu fotografia în buzunar după pețit!

— Dragă nevestică, nu mai face pe ironica 'n cămașe de noapte, că nu-ți stă bine. E o fotografie veche...

— Daaa?... Dumnezeu sfinte, uite ce scrie pe dos: Roziki mele adorabile. Necrocitule, iar ai fost la șantan!

— Eu?

— Ți cunosc așa de bine scrisul!... Ia spune: cine-i Roza?

— Fotograful... fotografoaica... Așa e că nu crezi?

— O femeie. fotograf?!

— Vezi ce uitucă ești...

— Un fotograf pe care l cheamă Roza?!

— Firește. P'ala depe calea Victoriei cum îl cheamă Julietta?

— Bărbate, tu mă 'nșeli!

— Din contră, nevestă: am spus numai adevărul!

(Domnul își leapădă și pantalonii.)

Ciocolata
 Zamfirescul
 Cacao

BERE BRAGADIRU

Favorita
 Băutorilor
 Cunosători

Doamna, scofând un mic pipăt de surpriză :)

— Fotografia e parfumată...
— Doar n'oi fi vrând să pută a nădușeală!
— Ai parfumat-o înadins, ca să i'o dai ei!
— Ei ași!... Și-aici tot tu ești de vină.
— Poftim?!
— Ți-aduci aminte... acum două săptămâni... când am fost împreună la teatru și m'ai stropit cu parfum.
— Nu înțeleg...
— Uite te bine la fotografie... D'aia miroase a parfum; fiindcă sunt fotografiat cu hainele pe care mi le-ai parfumat tu atunci!

(Domnul profită că Doamna a rămas cu gura cascătă, se vâra repede sub plapumă, ocupând culcușul rămas cald dela nevestă-sa.)

Curiozități.

Când actele săvârșite de un individ trec limitele stabilite de convențiile sociale vorbite sau scrise, atunci acel individ se cheamă «iresponsabil». Marghiloman susține: «România trebuie să intre în acțiune alături de Paterile centrale!» Filipescu, reprezentantul idealului național coprins în «tot ori nimic», îi răspunde ex lamând: «lești nebun!» Or, se știe de toată lumea, că nebunii sunt de drept «iresponsabili». Un caz ciudat se petrece cu «capetele încoronate». Iată un om care, suindu-se pe tron, devine subit «iresponsabil»... fiindcă așa e prevăzut în Constituție.

«Obrăznicia» d'asemenea e un vlăstar al «iresponsabilității». Popescu, preocupat, trece pe jos spre minister — trece pe lângă madam Keskevu, lărașo sa'ute. Nobila doamnă tresare indignată: «Ce prost crescut!» Și cum ajunge acasă, «raportează» iubitului ei soț care, la rândul ei, o completează: «Popescu e un mitocan! Te rog să nu'l mai inviți la ni-i o serată».

Acelaș Popescu, cu altă ocazie și în alte condiții atmosferice, — într'un colț de salon, de exemplu, — înghesuindu-se în trupul cald al d-nei Keskevu, îi suflă la ureche cuvinte afâțătoare, în stare să facă să roșească chiar... o femeie de talia d-nei Keskevu. Ispita, sub forma unui hotel, fiind p'aproape, a doua zi... Madam Keskevu spovedindu-se d-nei Kekășoz, prietenă de copilărie, azeasta o consolează: «Ah, mașter, am pățit-o și eu ca tine: Popescu e așa de obraznic!»

Cel mai frumos caz de «iresponsabilitate» l-am auzit pledându-se la Curtea cu juri.

D-nul președinte, adresându-se sever unui tâlhar la dromul mare:

— L-ai jefuit de tot ce-avea asupra lui și nu'i ai lăsat decât cămașea?

— I-am lăsat cămașea?!... O dovadă mai mult că eram beat și nu știeam ce fac!

Cazone.

Don căpitan Teacă a venit în vizită la colegul său Ionică Spadă, ca să l felicită de ziua onomastică.

Soldatul ordonanță mătură zăpada în fundul curții.

Cum intră pe poartă, don căpitan Teacă sbiară:

— Acasă-i stăpănu tău, bă?

Ordonanța se îndreaptă brusc, răspunde papagalicește, probabil cum îl învățase «suprioru» său:

— Trăiți dom 'căpitan, nu-i acasă: a plecat.

— Și unde a plecat, bă? urlă deabinelea don căpitan Teacă

— Nu mi-a spus, să trăiți... Dar vă rog să vorbiți mai încet, că'l deșteptați din somn și iar mă bate!

Nae Saltimbancu

PRIMUL MEU AMOR

Avea doi ochi ca de azur,
Un glas c'al gârlej blând susur
Trup sculptural fără cusur—
O siluetă și un contur
Cum nu am mai văzut, vă jur!
Dar nu voiam prin căsnicie
Vieța mea d'a ei s'o leg,
Dar la Mercur în băcănie
Când am văzut-o un an întreg
Că târguiea fata divină,
'Mi-am zis: — «Ah, ea 'i și gospodină!»
Și, declarând amori'mi, jur,
Am sărutat-o la Mercur!

Trubadur

BĂUTURĂ FĂRĂ BETIE

La Bodega Mircea-am stat
O noapte, și-am consumat
Colosal, dar tot nu's beat!
Când bei un vin bun, curat,
Nu poți să fii aeuzat
Cum că te-ai alcoolizat.
Căci, ai dreptul la moment
Să răspunzi: Nu's vinovat,
Ci din contra 's... vinocent!

Bonvivant

Plângerea unui sărman chirieaș

Eu stau în Bulevard: vai mie!
De două nopți nu-i chip să dorm!
La Teatrul dela Eforie
E un tumult grozav, enorm!

* * *

Crezui întâi că se 'ntâmplase
Vreun cutremur!... Peste noi
Crezusem că se dărâmasă
Cinci caturi ale unei case
Și ne 'ngropară!... Iar, apoi,
Zic: Poate se mobilizase
Și mii de trâmbețe sunase
Să cheme țara la război?!...

* * *

Dar am aflat, grație Vetii,
Slujnica mea, ce se 'ntâmplase:
Marioara Cinsky și Tânase
Jucau o piesă de Ranelli!
Și n'ntuna, fără pauze,
Că n'aveai timp să zici nici «păs»,
E un repot lung d'aplauze
Ș'un infernal sgomot de răs!

* * *

Un jurământ azi am făcut:
In vieța mea n'o să mă mut, —
Chiar dacă 'mi-ar ierta chiriea, —
Vecin cu Teatrul Eforiea!

Kirias Napadarjan

URMAȘII ROMEI

— Romulus și Remus ei-că au fost grozați fiind-că i-a alăptat o lupoaică;
dar noi suntem și mai dați dracului: de un an și jumătate sugem la o iepuroaică
spre a prinde curaj... neutral!